

Julianne Eleonore Weinberg-Lessing

Julianne Eleonore Weinberg-Lessing se narodila 20. března 1968 v Nymburce české matce Ludmile Weinberg a rakouskému otci Christianovi Johannes hraběti Lessingovi, ale od malička byla vychovávána v pěstounské rodině podle zásad, které byly po generace obvyklé v rodině jejího otce. Doma se mluvilo česky i německy, od tří let se začala učit anglicky. Později studovala přírodovědu, dějiny a zeměpis a začala se věnovat všem možným sportům. V roce 1986 maturovala na Gymnáziu v Nymburce, kde si oblíbila matematiku a především fyziku, ale i dějiny rakouského impéria. Nemohla pokračovat ve studiu na Matematicko-fyzikální fakultě UK, proto začala pracovat na státních drahách. Po roce 1989 odjela do Ženevy a později do tyrolského Merana, kde pracovala pro hotelovou společnost.

Po návratu do Prahy nastoupila do společnosti Bon Art Film, pro kterou napsala scénář hraného dokumentu o pozoruhodném plemenu psů, ruském chrtu. Ujala se hudební režie filmu a ztvárnila i jednu vedlejší roli.

V roce 2000 začala studovat příčnou flétnu u profesora Lopuchovského na Pražské konzervatoři, kterou absolvovala v roce 2004 a hrávala ve chrámu sv. Petra a Pavla na Vyšehradě.

V polovině roku 2005 se začala zabývat klasickým jezdeckým uměním ve vídeňské Španělské dvorní jízdárně. Pod vedením věhlasného Arthura barona Kottase-Heldenberga, připravila vraného kladrubského hřebce Joa Blacka, na nejvyšší sportovní úroveň (Grand Prix) a reprezentovala s ním české země. Pro propagaci českého národního plemene - kladrubského koně připravila sportovní jezdeckou exhibici Vánoční španělskou školu, na které sama jezdila.

V tomto období se rozhodla pro darování ledviny. Když poprvé s tímto návrhem navštívila IKEM, byla zdvořile, ale rezolutně odmítnutá. Nakonec se jí podařilo lékaře přesvědčit o své altruistické motivaci a v květnu 2008 podstoupila operaci. Přes nevíli lékařů dál pokračovala v drezuře koní. V 2010 se jí z Vídně dostalo významného ocenění za práci s několika mladými hřebecy v kladrubském hřebčíně. Po několika těžkých úrazech v roce 2014 svou sportovní kariéru ukončila. Nyní se věnuje mladé generaci jezdců a od roku 2015 i výuce cizích jazyků. Němčiny, angličtiny, ruštiny a španělštiny.

Po ukončení sportovní kariéry se začala ohlížet po nových životních výzvách. Rozhodla se pro létání. Absolvovala studium a výcvik ve společnosti F-air v Benešově a začala létat jako pilot-in-command pro společnost Fly Solution. V srpnu 2017 získala nejvyšší certifikát pro létání dopravními letadly Airline Traffic Pilot License. Dostala se do užšího výběrového řízení na pilotní pozici u Austrian Airlines, které zatím neskončilo.

Hana Rohlenová

Hana Rohlenová se narodila 1. března 1949 v Rakovníku, kde rovněž vystudovala Střední zdravotnickou školu a celý život pak pracovala jako zdravotní sestra na Plicní klinice ve Velešlavíně v Praze 6. Medicínu nesmírně obdivuje a je velmi ráda, že v jejich šlépějích pokračuje i její dcera Nina.

Svoji motivaci darovat ledvinu někomu neznámému popsala jednoduše: „Když můžu, pomůžu“. „Pravidelně jsem dávala krev a od jeho založení jsem v registru dárců kostní dřevě. Adoptovala jsem „na dálku“ holčičku z Indie. Když jsem zhlédla televizní film o žijících dárcích ledvin, hned jsem se přihlásila“. Myslela si, že takových lidí budou desítky, ne-li stovky! „Věnovat ledvinu jsem se nebála“, uvedla. „Přes rok trvala nejrůznější vyšetření a začátkem listopadu 2012 jsem šla na sál,“ vypráví Hana Rohlenová, která se tak stala druhým altruistickým dárcem ledviny v České republice. Týmu chirurgů od začátku důvěřovala a niče se nebála. V nemocnici strávila pět dní a říká, že zákrok bolet stejně jako každá operace. „Kdo rodil, tak už se žádné jiné bolesti nemůže bát,“ odpověděla. Strach o své zdraví neměla ani chvíli. „Lékaři mi řekli, že by mi ledvinu nevzali, kdyby si nebyli jisti, že mě tím nepoškodí,“ vzpomíná a dodává, že dnes o tom, že má jen jednu ledvinu, ani neví. „Jsem úplně zdravá, laboratoř mám jako novorozenec,“ směje se.

Od altruistického činu neodradila Hanu Rohlenovou ani její rodina. „Odsoudili mě, ale neodradili,“ říká žena, která nerozlišuje, zda o pomoc žádá vlastní rodina, či někdo cizí. „Vnímat druhé jako cizí je sobecké,“ Velmi se jí dotklo, když se její známá zeptala, kolik za ledvinu dostala. „Snad každý ví, že něco takového se nedělá, že je to nelegální.“

Jací lidé se samaritánsky rozhodnou darovat někomu cizímu vlastní orgán? O tom stále diskutují mezi sebou i lékaři. „Ti, s nimiž jsem se setkal já, mají většinou touhu udělat ve svém životě něco hezkého a kromě dobrého pocitu z toho nic nemají,“ tvrdí transplantační chirurg docent Jiří Froněk, který paní Rohlenovou operoval.

„Rozčiluje mě, že se nepřidají další, že se lidé bojí. Když se člověk má dobře, tak přece může pomoci někomu druhému,“ myslí si paní Rohlenová.